

Arrest

nr. 206 322 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verkrijgt op 6 augustus 2010 een onbeperkt verblijf in toepassing van de artikelen 9*bis* en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2016 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt van de bevolkingsregisters van de gemeente Meeuwen-Gruitrode omdat de verzoekende partij niet meer woonachtig was op het domicilieadres. Deze woning werd reeds meer dan één jaar verlaten.

Op 14 januari 2018 stelt de grenscontrolepolitie vast dat de verzoekende partij gebruik maakt van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan zij niet de rechtmatige eigenaar is.

Op 23 januari 2018, met kennisgeving op 7 februari 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van de verzoekende partij, om haar terug te plaatsen in de vroegere administratieve toestand, af te wijzen. Volgens deze beslissing had de verzoekende partij geen bewijs geleverd van haar aanwezigheid in België in de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping (6 juli 2016) tot het aanbieden van de inschrijving.

In toepassing van artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet en artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) oordeelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het recht op terugkeer verloren is door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

Op 14 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. De verzoekende partij dient een vordering tot nietigverklaring in tegen deze beslissing bij de Raad, zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV X

Op 14 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : I. J.

geboortedatum : 29.04.1970

geboorteplaats : P. H.

nationaliteit : Nigeria

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene gaf een valse identiteit

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr HV.55.RB.000284/2018 van LPA Zaventem)

Betrokkene maakt gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan hij niet de rechtmatige titularis is.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de “Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet als reden waarom verzoeker een inreisverbod werd opgelegd.

Zo stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene gaf een valse identiteit

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam

Betrokkene maakt gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan hij niet de rechtmatige titularis is.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.”

Dat de bestreden beslissing uitermate disproportioneel is, dat verzoeker op geen enkel moment gehoord is geweest om zijn persoonlijke situatie toe te lichten.

Verzoeker verblijft legaal in België en is houder van een definitieve verblijfsvergunning. Verzoeker is uitstekend geïntegreerd en is economisch actief. Dat verzoeker dus niet aan de voorwaarden voldoet, zoals omschreven in artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, op grond waarvan een inreisverbod kan worden opgelegd.

Verzoeker vertrok zaterdag, 13.01.2018, met de auto en samen met vrienden, naar Oostenrijk om er een sociale aangelegenheid bij te wonen.

Op 14.01.2018 werd hij gecontacteerd door zijn werkgever, verzoeker moest op 15.01.2018 gaan werken. Verzoeker was in paniek en diende dringend terug te keren naar België. De heer A. I. J. wou met het vliegtuig terugkeren, echter constateerde hij dat hij zijn verblijfsvergunning vergeten was in België. Verzoeker vond er niks beters op dan om een Oostenrijks paspoort van een vriend te lenen, zodat hij per vliegtuig kon terugkeren naar België.

Eenmaal aangekomen op het vliegveld in Zaventem werd hij aangehouden en werd het Oostenrijks paspoort in beslag genomen. Daar verzoeker enorm verschoten was van het optreden van de Belgische overheid vergat hij tevens te vertellen dat hij over een Belgische verblijfsvergunning beschikt en dus zeker niet gefraudeerd heeft om clandestien het land binnen te komen. Er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod verzoeker betekend, dd. 14.01.2018.

Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om de Belgische staat te misleiden, zijn beslissing om een paspoort van een vriend te lenen was zeer kortzichtig, verzoeker had louter de intentie om tijdig in België te geraken om te gaan werken.

Ook stelt de bestreden beslissing dat er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd daar “betrokkene niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven.”

Deze motivering is volledig foutief, de heer A. verblijft reeds lange tijd legaal op het Belgisch grondgebied en is tevens houder van een definitieve verblijfsvergunning.

Verzoeker heeft inderdaad foutief gehandeld door andermans paspoort te gebruiken, de enige reden dat verzoeker dit gedaan heeft was om tijdig in België te geraken. Het is uitermate disproportioneel dat deze handeling zou leiden tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien verzoeker houder is van een definitieve verblijfsvergunning kan er onmogelijk een inreisverbod aan hem worden opgelegd.

Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om de Belgische staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven aangezien hij reeds houder is van een definitieve verblijfsvergunning.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.”

Op 23 januari 2018, met kennisgeving op 7 februari 2018, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de vraag om de verzoekende partij terug in haar vroegere administratieve toestand te plaatsen omdat geen bewijzen werden overgemaakt dat zij tijdens de periode tussen het voorstel tot ambtelijke schrapping (6 juli 2016) tot het aanbieden van de inschrijving in het Rijk aanwezig was. De vordering tot schorsing en nietigverklaring tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad met nummer 206 321 van 2 juli 2018 verworpen.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor aanmatiging van een andere naam door gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan zij niet de rechtmatige titularis is. De verzoekende partij gaf een valse identiteit en had geen gekend adres of vaste verblijfplaats in België. Door deze feiten wordt zij geacht de openbare orde te schaden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Haar grieven worden ook onderzocht in het licht van het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van een grenscontrole komende met een vlucht vanuit Oostenrijk, gebruik maakte van een valse identiteit. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Zij maakte gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel die aan een ander persoon toebehoorde. Uit het administratief verslag van 14 januari 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij als enige uitleg aangaf dat zij haar eigen document verloor tijdens het verblijf in Oostenrijk. De documenten die zij gebruikte, leende zij van een vriend. Zij hield voor te wonen in Meeuwen-Gruitrode. Het rijksregister bevestigde niet de woonst op het opgegeven adres.

Ook op 14 januari 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris omwille van diezelfde reden een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij. Er wordt geen termijn van vrijwillig vertrek voorzien. Het beroep dat de verzoekende partij tegen dit bevel bij de Raad aantekent, wordt bij arrest van 2 juli 2018 met nummer 206 320 verworpen. Ook blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 23 januari 2018 de aanvraag van de verzoekende partij, om haar terug te plaatsen in de vroegere administratieve toestand, afwijst. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad op 2 juli 2018 met nummer 206 321 verworpen. Bij die aanvraag had de verzoekende partij geen bewijs voorgelegd dat zij sedert het voorstel tot ambtshalve schrapping (6 juli 2016) geen bewijzen geleverd had van haar aanwezigheid in België tot het aanbieden van de inschrijving.

Op basis van deze gegevens is het kennelijk redelijk en correct te oordelen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Deze vaststelling op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de duur van het inreisverbod was, gelet op de betrapting op heterdaad, niet onredelijk temeer de verzoekende partij verzweeg dat zij in het bezit was van een verblijfstitel van onbeperkte duur.

De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met haar eerder toegekende verblijfstitel van onbeperkte duur. Temeer, zo blijkt uit het administratief dossier, er al in 2016 overgegaan werd tot het ambtshalve schrappen uit het Rijksregister van de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat voorbij aan de bepalingen over het recht op terugkeer.

De bewering dat de verzoekende partij legaal in België verblijft, is niet langer correct.

De uitleg die de verzoekende partij thans aanbrengt, te weten waarom zij naar Oostenrijk ging, waarom zij snel naar haar werkgever moest terugkeren, haar verblijfsvergunning voor België vergat en dan vergat te vertellen dat zij houder was van een Belgische verblijfstitel, was de verwerende partij onbekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en is trouwens een loutere bewering. Het gebruik maken van een valse identiteit, met welke bedoeling dan ook, is een strafbaar misdrijf en door het plegen van een dergelijk misdrijf wordt de openbare orde geschonden. Zoals de verwerende partij opmerkt, is het ontbreken van de intentie de Belgische Staat te misleiden, niet relevant voor de vaststelling dat de verzoekende partij betrapt is voor aanmatiging van een andere naam, wat de verzoekende partij niet betwist.

Evenmin kan de verzoekende partij correct voorhouden dat zij kon terugkeren door haar verblijfstitel voor onbeperkte duur, destijds afgeleverd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het bepaalde in artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet niet heeft nageleefd. Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet dat haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Het staat haar vrij, met bewijzen, opnieuw een aanvraag te doen tot herstel van de vroegere administratieve toestand. Houder zijn van een verblijfsmachtiging brengt niet met zich mee dat de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit niet moeten nageleefd worden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen.

De ontkenning van het motief dat vaststelt dat de verzoekende partij illegaal in het land verblijft en getracht heeft de Belgische Staat te misleiden, is gericht tegen een overtollig motief. Dergelijke kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert aan dat zij niet gehoord werd. Dit is onjuist. Uit het administratief verslag blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing is gehoord door de politie. Zij verklaarde dat zij met het paspoort van een vriend het Rijk trachtte binnen te komen. Zij stelde te wonen in Meeuwen-Gruitrode. Dit laatste is niet bevestigd door gegevens van het administratief dossier. Integendeel, zij werd al in 2016 ambtshalve geschrapt.

De volgende opmerking van de verwerende partij is correct:

“(...)Evenwel diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij -niettegenstaande haar beweringen nopens de woonplaats in België- niet in het Rijksregister kon worden aangetroffen onder de verklaarde identiteit, hetgeen het gevolg bleek te zijn van het feit dat de verzoekende partij reeds in augustus 2016 van ambtswege was geschrapt, dit nadat zij haar woonplaats had verlaten zonder verklaring van vertrek af te leggen.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij in toepassing van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet geen recht op een terugkeer meer kan laten gelden, kan zij zich in haar inleidend verzoekschrift ook niet dienstig beroepen op het feit dat zij in België houder zou zijn van een definitieve verblijfsvergunning en uitstekend geïntegreerd en economisch actief zou zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11.08.2016 ambtshalve werd geschrapt uit het vreemdelingenregister, zodat zij in toepassing van artikel 39, §7 van het KB dd. 08.10.1981 verondersteld wordt het land te hebben verlaten. Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij beslissing van 23.01.2018 werd vastgesteld dat geen bewijzen konden worden voorgelegd over de aanwezigheid in België tijdens de periode van 06.08.2018 tot 14.01.2018.

De verzoekende partij gaat hieraan volkomen voorbij, daar waar zij zich nog steeds meent te kunnen beroepen op het feit dat zij reeds lange tijd legaal in het Rijk verblijft en houder is van een definitieve verblijfsvergunning.

Terwijl anderzijds door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing op gedegen wijze wordt overwogen om welke reden in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet is besloten tot een inreisverbod voor een duur van drie jaar.(...)”.

De verzoekende partij werd gehoord, maakte niet bekend dat zij over een Belgische verblijfstitel van onbepaalde duur beschikte, gaf een valse identiteit op en een adres waar zij niet gekend was. Zij maakte gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel die haar niet toebehooren. Dergelijk gedrag schaadt de openbare orde.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De beoordeling is gesteund op een correcte feitenvinding en is juist. De specifieke omstandigheden waarom en voor hoelang een inreisverbod wordt gegeven, zijn vermeld. De verzoekende partij maakt dus de schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Er kan geen beoordelingsfout worden vastgesteld, rekening houdend met de feitelijke gegevens die het bestuur voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd gehoord en toont niet aan dat zij alle relevante elementen niet aan de politie kon kenbaar maken.

Voor het overige legt de verzoekende partij niet uit op welke andere wijze artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden is. In toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kon de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de duur van het inreisverbod bepalen op drie jaren. Dit wordt overigens niet bekritiseerd door de verzoekende partij.

2.5. In de mate dat de verzoekende partij in het kopje van haar middel de schending van andere "beginselen van behoorlijk bestuur" aanvoert, kan bij gebreke aan precisering van welk beginsel dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.6. De verwerende partij besluit correct dat het middel, in de mate het onontvankelijk is, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN